

Te duci...

Mihai Eminescu

Te duci și ani de suferință
N-or să te vadă ochii-mi triști,
Înamorați de-a ta ființă,
De cum zâmbești, de cum te miști.

Și nu e blând ca o poveste
Amorul meu cel dureros,
Un demon sufletul tău este
Cu chip de marmură frumos.

În față farmecul palorii
Și ochi ce scânteie de vii,
Sunt umezi înfiorătorii
De lingușiri, de viclenii.

Când mă atingi, eu mă cutremur,
Tresar la pasul tău, când treci,
De-al genei tale gingaș tremur
Atârnă viața mea pe veci.

Te duci și rău n-o să-mi mai pară
De-acum de ziua cea de ieri,
Că nu am fost victimă iară
Neînduratelor dureri,

Că auzu-mi n-o să-l mai întuneci
Cu-a gurii dulci suflări fierbinți,
Pe frunte-mi mâna n-o s-o luneci
Ca să mă faci să-mi ies din minți.

Puteam numiri defăimătoare
În gândul meu să-ți iscodesc,
Și te uram cu-nverșunare,
Te blestemam, căci te iubesc.

De-acum nici asta nu-mi rămâne
Și n-o să am ce blestema,
Ca azi va fi ziua de mâne,
Ca mâni toți anii s-or urma -

O toamnă care întârzie
Pe-un istovit și trist izvor;
Deasupra-i frunzele pustie -

POEZII ONLINE

A mele visuri care mor.

Viața-mi pare-o nebunie
Sfârșită fără fi-nceput,
În toată neagra vecinicie
O clipă-n brațe te-am ținut.

De-atunci, pornind a lui aripe,
S-a dus pe veci norocul meu -
Redă-mi comoara unei clipe
Cu ani de părere de rău!